

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudkyň JUDr. Jitky Hroudové a JUDr. Evy Rybářové v právní věci žalobkyně : **V. V.**, státní příslušnost Nigérie, současně bytem v P. v řízení zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25 proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.10.2013, čj: **MV-4264-11/OAM-2013**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10.10.2013 čj: MV 4264-11/OAM-2013 **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15.342,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr.Petra Václavka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10.10.2013, čj: MV-4264-11/OAM-2013, kterým byla žalobkyni uložena povinnost zaplatit náklady spojené se správním vyhoštěním ve výši 10.156,- Kč a uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč. Žalobkyně toto rozhodnutí považuje za nezákonné, kterým byla zkrácena na svých právech. Samotné zajištění bylo Policií ČR provedeno nezákonně, což potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25.9.2013, čj: 6 As 41/2013-36. Napadené rozhodnutí se argumentačně opírá o rozhodnutí Policie ČR o zajištění žalobkyně (konkrétně ze dne 8.1.2013, čj: KRPA-11638/ČJ-2013-000022), které je ale nezákonné. Dle žalobkyně by měl městský soud napadené rozhodnutí zrušit. Rozsudek Nejvyššího správního soudu byl vydán před vydáním napadeného

rozhodnutí, což si měl žalovaný prověřit. Napadené rozhodnutí je proto v hrubém rozporu s právními předpisy a skutečným stavem věci, když jeho podkladem je nezákonné a nepřezkoumatelné rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Přitom odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a uvedl, že správní orgán postupoval plně v souladu s ustanovením § 123 odst. 5 zákona o pobytu cizinců a aplikoval ustanovení § 123 odst. 3 zákona, dle něhož je povinen náklady spojené se správním vyhoštěním uhradit cizinec, který má být vyhoštěn na základě rozhodnutí o správním vyhoštění. Námitky v podané kasační stížnosti jsou dle žalovaného nedůvodné. Z evidence CIS vyplývá, že bylo opakovaně vysloveno správní vyhoštění a rozhodnutí o správním vyhoštění potvrdil i následný soudní přezkum, kdy jak krajský soud zamítl žalobu, tak i Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost žalobkyně do rozhodnutí o správním vyhoštění. Náklady spojené se správním vyhoštěním skutečně vznikly, a to v přímé souvislosti s protiprávním jednáním jmenované. Na tom nemůže změnit nic ani následné zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ve věci zajištění žalobkyně rozsudkem NSS, neboť náklady vyvolané jednáním žalobkyně skutečně vznikly. Přitom poukázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 13.11.2013, čj: 44 A 38/2013-17.

U jednání soudu setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích.

Ze správního spisu je patrné, že dne 26.3.2012 vydala Policie ČR, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, odbor cizinecké policie pod čj: KRPA-65498/ČJ-2011-000022 žalobkyni rozhodnutí o správním vyhoštění v souladu s ustanovením § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bodu 3 tohoto zákona. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 6.12.2012. Soud z databáze zjistil, že proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém rozhodla Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie rozhodnutím ze dne 28.8.2012, čj: CPR-5422/ČJ-2012-9CPR-V243 tak, že odvolání žalobkyně zamítla a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila. Proti rozhodnutí odvolacího orgánu o vyhoštění podala žalobkyně žalobu, která byla projednávána u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 4 A 55/2012. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 6.11.2012 žalobu zamítl. O podané kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 3.4.2013, pod čj: 6 As 82/2012-42, a kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 2.5.2013.

Dne 10. 10 2013 vydalo Ministerstvo vnitra napadené rozhodnutí, kterým uložilo žalobkyni zaplatit náklady spojené se správním vyhoštěním ve výši 10.156,- Kč. V tomto rozhodnutí ministerstvo odkázalo na výše citované rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie o správním vyhoštění. Dále upozornilo na to, že dne 8.1.2013 vydala Policie ČR, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, odbor cizinecké policie, pod čj: KRPA-11638/ČJ-2013-000022 rozhodnutí o zajištění žalobkyně, které nabylo právní moci dne 8.1.2013. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů. Dne 8.1.2013 byla žalobkyně umístěna do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová. Dne 11.3.2013 obdržel správní orgán od Správy uprchlických zařízení Ministerstva vnitra ČR konečné vyúčtování nákladů spojených se správním vyhoštěním žalobkyně, ve které vyčíslil v souvislosti s jejím správním vyhoštěním tyto náklady:

- na osobu v kalendářním dni ve výši 112,- Kč a ubytování 130,- Kč – za období od 8.1.2013 do 19.2.2013, v celkové výši 10.164,- Kč. Z toho za stravu ve výši 4.704,- Kč a za

pobyt v Zařízení pro zajištění cizinců ve výši 5.460,- Kč. Žalobkyně z těchto nákladů uhradila celkem 8,- Kč. Zbývá doplatit částku 10.158,- Kč.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Spornou otázkou mezi účastníky bylo, zda je žalobkyně povinna nahradit náklady spojené s jejím vyhoštěním i za situace, kdy rozhodnutí o jejím zajištění již bylo zrušeno pro nezákonnost.

Ze spisového materiálu je zřejmé, že dne 26.3.2012 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně, které nabylo právní moci dne 6.12.2012. Dne 8.1.2013 vydala policie rozhodnutí o zajištění žalobkyně, které nabylo právní moci dne 8.1.2013. Samotné zajištění bylo Policií ČR provedeno nezákonně, což potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25.9.2013, čj: 6 As 41/2013-36, kterým rozhodnutí o zajištění žalobkyně zrušil. Dne 10. 10 2013 vydalo ministerstvo vnitra napadené rozhodnutí, kterým uložilo žalobkyni zaplatit náklady spojené se správním vyhoštěním.

Pro posouzení oprávněnosti požadavku žalovaného na zaplacení nákladů spojených se správním vyhoštěním je podstatné, že náklady správního vyhoštění byly tvořeny výhradně náklady spojenými se zajištěním žalobkyně v příslušném zařízení, tedy náklady za ubytování a stravu. Z obsahu správního spisu je patrné, že žalovaný rozhodl o povinnosti žalobkyně zaplatit takto vzniklé náklady správního vyhoštění až po té, co bylo rozsudkem Nejvyššího správního soudu zrušeno rozhodnutí o zajištění žalobkyně, tedy rozhodnutí, o které se napadené rozhodnutí opírá, a to z důvodu nezákonnosti zajištění. Zde je nutné zdůraznit, že důsledky zrušujícího rozsudku soudu působí s účinky ex tunc, takže se jím správní rozhodnutí ruší od samého počátku a je na něj nutno nahlížet, jako by vydáno vůbec nebylo. Došlo-li k zajištění cizince v rozporu se zákonem, nelze mu proto náklady zajištění, které jediné tvoří náklady správního vyhoštění, uložit k úhradě.

Ke shodnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14.11.2008, č.j. 2 As 30/2008 – 61 (dostupný na www.nssoud.cz). Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodoval za shodného skutkového stavu, jaký je nyní předmětem tohoto řízení, neshledal městský soud žádné relevantní důvody, pro které by se měl od závěrů uvedených v tomto rozhodnutí odchýlit. Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí také zdůraznil, že nelze zohlednit skutečnost, že se může vynaložení nákladů jevit jako odůvodněné proto, že cizinec v zařízení k zajištění cizinců stravovací a ubytovací služby využíval. Ve světle tohoto závěru je proto nedůvodná i obrana žalovaného, který namítal, že je zde důvod pro uložení povinnosti k zaplacení nákladů vyhoštění právě proto, že tyto náklady skutečně vznikly, a to v přímé souvislosti s protiprávním jednáním žalobkyně. Jak ale uvedl Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku, náklady by nevznikly, kdyby nebylo o zajištění žalobkyně rozhodnuto v rozporu se zákonem; při respektování zásady „z bezpráví nemůže povstat právo“ není proto absolutně myslitelné, aby důsledky nezákonného rozhodnutí nesl ten, vůči němuž takové nezákonné rozhodnutí směřovalo.

Ze shora uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je právním názorem vysloveným Městským soudem v Praze v dalším řízení vázán (§ 78 odst.5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení, které se sestávají z odměny za zastupování advokátem za tři úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby, účast u jednání) a tři paušální náhrady po 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění]. Advokát žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto s ohledem na § 57 odst. 2 s. ř. s. se náhrada nákladů za zastoupení zvyšuje o částku odpovídající této dani (21 %), t.j. 2.142,- Kč. Součástí nákladů je i zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč. Žalobkyně sice zaplatila i 1.000,- Kč za návrh na přiznání odkladného účinku podané žalobě, ale ohledně tohoto návrhu úspěšná nebyla, proto soud tuto částku do náhrady nákladů úspěšné žalobkyně nezahrnul. Celkem tak soud přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. března 2016

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu